

Hyvät sotaorposiskot ja-veljet, arvoisa juhlaväki

Kiitokset kunniamerkin hakemisesta Oulun seudun Sotaorpojen hallitukselle sekä Kaatuneitten omaisten liitolle. Olen kiitollinen saamastani huomionosoituksesta.

Sotaorpous ja Isän kaipuu on elämän pituinen matka. Moni meistä on ajatellut, millä tavalla elämä olisi ollut erilaista, jos Isä olisi saanut elää.

Viime sotien aika on noussut vahvasti suomalaisten ja erityisesti meidän sotaorpojen muistoihin ja mieliin Venäjän hyökättyä Ukraina. Me kaikki tunnemme ihmiskohtaloita omien sotiemme seurauksena.

Me sotaorvot koimme kovan kohtalon. Sotaorpous kasvatti meitä jo nuorena vastuuntuntoon, työntekoon ja selviämään elämästä omin ratkaisuin. Vaikka Isän puuttuminen jätti pysyvän jäljen, olemme jaksaneet suhtautua elämään myönteisesti. Kannoimme menetyksen aiheuttamaa kuormaa yhdessä Äitimme kanssa. Äitimme olivat sankareita, he eivät lannistuneet, vaan jaksivat viedä elämää eteenpäin.

Veteraani sukupolven poistuminen jättää sotaorvot ainoaksi ryhmäksi, joilla on aito kosketus sodan seuraamuksiin. Olemme jo siinä iässä, että kokemamme raskat näkyvät ja tuntuvat terveydentilassa.

Sotaorpojen kokoontuminen yhteen on ollut miellyttävää ja hyödyllistä. Helppointa on ollut vaihtaa ajatuksia ja mielipiteitä saman elämänkohtalon kokeneiden kanssa. Vertaistapaamiset ovat yhteisten kokemusten jakamista ja niistä saa henkistä tukea. Pyritään pitämään yhteyttä niin kauan kuin jaksetaan.

Sankarivainajia kunnioitetaan. Olemme saaneet elää itsenäisessä ja vapaassa isänmaassa.

Meidän on aika osallistua perinnetyön kautta viemään omaa viestiämme sodan kokemuksista ja perinteistä nuoremmille ikäluokille.

Tämän hetken tilanne on maailmassa sellainen, että tärkeimmäksi asiaksi nousee toivo rauhan saavuttamisesta.

Hyvää syksyä ja loppuvuotta kaikille, kiitos !